

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број : 118-0-Кж-07-000 211
Бања Лука, 4.12.2007. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судије мр Вељко Икановић, као предсједник вијећа, Слободан Милашиновић и Горана Микеш, као чланови вијећа, уз учешће записничара Сандре Ђукић, у кривичном предмету против оптуженог Д. Б., због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске у стицају са кривичним дјелом тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 7. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби Окружног тужиоца у Требињу и бранилаца оптуженог Д. Ђ. Ђ., адвоката из Н. и Ф. К., адвоката из С., изјављених против пресуде Окружног суда у Требињу број: 015-0-К-07-000 003 од 12.07.2007. године, након одржане јавне сједнице вијећа у присуству Републичког тужиоца Светлане Брковић, оптуженог и његовог браниоца Д. Ђ. Ђ., адвоката из Н., а у одсутности уредно обавјештеног браниоца Ф. К., адвоката из С., донио је дана 4.12.2007. године

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба бранилаца оптуженог Д. Б., а дјелимичним уважавањем жалбе Окружног тужиоца у Требињу преиначава пресуда Окружног суда у Требињу број: 015-0-К-07-000 003 од 12.07.2007. године, у одлуци о мјери безбједности, тако што се оптуженом Д. Б., за кривична дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске у стицају са кривичним дјелом тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 7. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, за која је оглашен кривим том пресудом и осуђен на јединствену казну затвора од 7 (седам) година, на основу члана 62. став 1. и члана 224. став 5. Кривичног закона Републике Српске, изриче и мјера безбједности одузимања 27,329 килограма опојне дроге – психоактивне супстанце тетрахидроканабинола, као предмета намијењеног за извршење кривичног дјела.

У осталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Требињу број: 015-0-К-07-000 003 од 12.07.2007. године оптужени Д. Б. оглашен је кривим због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је

утврђена казна затвора у трајању од 2 (двје) године, у стицају са кривичним дјелом тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 7. у вези са чланом 20. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) година и осуђен на јединствену казну затвора од 7 (седам) година, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору почев од 29.09.2006. године па надаље. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту:ЗКП) оштећени И. М. је упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтјева, а на основу члана 99. став 1. ЗКП-а оптужени је обавезан накнадити трошкове кривичног поступка у износу од 2.044,00 КМ и на име паушала износ од 200,00 КМ.

Против ове пресуде жалбе су, благовремено, изјавили Окружни тужилац из Требиња и браниоци оптуженог Д. Ђ. Ђ., адвокат из Н. и Ф. К., адвокат из С.

Окружни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичним санкцијама, са приједлогом да се жалба уважи и оптуженом изрекне мјера безбједности одузимања опојне дроге у смислу члана 224. став 5. КЗ РС, а за кривично дјело из члана 149. став 1. тачка 7. у вези члана 20. КЗ РС казна затвора у дужем трајању.

Браниоци оптуженог пресуду побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, трошковима кривичног поступка и о имовинскоправном захтјеву, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се жалба уважи, побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса.

Одговори на жалбе нису поднесени.

На сједници вијећа овог суда Републички тужилац је остао код жалбе уједно предлажући да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог, адвокат Д. Ђ. Ђ. из Н., остао је у цјелости код поднесене жалбе, предлажући да се жалба оптуженог уважи, а жалба тужиоца у цјелости одбије.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 312. ЗКП-а, у оном дијелу у којем се жалбама побија, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Нема основа за тврдњу жалбе бранилаца да је првостепена пресуда захваћена разноврсним облицима битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. ЗКП-а, која се манифестује у виду повреде права на одбрану, повреде прописа кривичног поступка о постојању одобрења надлежног органа, да је пресуда заснована на доказима на којима се не може заснивати пресуда и да је изрека пресуде противрјечна разлозима пресуде, односно да пресуда уопште не садржи разлоге и да у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама, те да суд у току главног претреса није примјенио или је неправилно примјенио одредбе ЗКП-а, а то је било од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

Нема мјеста жалбеној тврдњи да је право на одбрану повријеђено у више наврата при чему се посебно апострофира да се побијана пресуда темељи и на доказима који су достављени одбрани на самом главном претресу, на доказима који никад нису достављени и на доказима који су прибављени повредама људских права и слобода у чему би била садржана битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП-а. Посебно се наводи да је тужилац, приликом испитивања свједока С. Д. на главном претресу читао дијелове њезине изјаве и од ње тражио изјашњење о њима иако ту изјаву не предаје ни суду ни одбрани, да је испитивање М. Б., психички болесне особе и С. Д., стране држављанке, као и вјештачење др Г. Ц., вршено на начин и под условима који грубо вријеђају људско достојанство и да су докази тужилаштва предавани суду и браниоцу на главном претресу, иако је јасно да са овим доказима тужилац располагао и знатно раније.

Наиме, бранилац оптуженог Д. Ђ. Ђ. на главном претресу од 3.5.2007. године предложио је да се, између осталих, као свједок одбране саслуша и С. Д. која је позвана и саслушана као свједок одбране на главном претресу од 29.5.2007. године. Свједок је прво испитан директно од стране браниоца, а затим унакрсно од стране тужиоца који је приликом побијања навода свједока изнесених на главном претресу користио, односно прочитао дио исказа кога је свједок С. Д. дала у истрази дана 15.12.2007. године, а дата јој је и могућност да објасни свој претходни исказ, односно исказ дат у истрази, који је тужилац на истом главном претресу предао суду, што значи да је поступљено у складу са одредбама члана 280. став 1. ЗКП.

Нема повреде права на одбрану коју жалба браниоца оптуженог посебно апострофира као достављање од стране тужиоца доказа (на којима се темељи ожалбена пресуда) на самом главном претресу, као и недостављању уопште доказа одбрани при чему се посебно инсистира на исказу свједока С. Д., налаза и мишљења љекара – вјештака медицинске струке, као и на другим, у жалби побројаним, доказима.

Право браниоца да прегледа списе и документацију ограничено је само на списе и предмете чије би откривање могло довести у опасност циљ истраге. У свим другим ситуацијама неспорно је право браниоца да разматра списе и прибављене предмете, посебно када се лице налази у притвору, односно након подизања оптужнице, када бранилац има право увида у све списе и доказе и може извршити фотокопирање свих списа и докумената, сходно одредбама члана 51. ЗКП-а. Нема, дакле, законске обавезе тужиоца да доставља списе и доказе оптуженом и његовом браниоцу ни у току спровођења истраге, ни након потврђивања оптужнице, нити у току главног претреса. Доказни поступак, као кључни дио главног претреса, је примарни и основни начин утврђивања истине у кривичном поступку и реализује се кроз сучељавање двије супростављене стране које изводе своје доказе и имају пуну доказну иницијативу. При томе је контрадикторност водећи принцип извођења доказа на главном претресу, јер се процесне радње испитивања свједока, вјештака и других доказа изводе по правилима директног и унакрсног испитивања. Доказни поступак, односно редосљед извођења доказа, утврђено је чланом 268. ЗКП-а, осим ако судија, односно вијеће не одреди другачије. Докази се изводе по правилима директног (главног), унакрсног и додатног испитивања уз право суда да у сваком тренутку

постави питање свједоку или вјештаку. Дакле, терет доказивања изнесених тврдњи је на странкама и браниоцу и они имају доминантну улогу током доказног поступка. Сви докази налазе се код странака, односно браниоца, а изводе непосредно пред судом и судија, односно вијеће нема никаква предубјеђења у погледу исхода поступка, па не може стећи увјерење о априорној кривици оптуженог, што је сигуран знак непристрасног суђења. Дозвољено је директно, унакрсно и додатно испитивање свједока и вјештака, а писани налаз и мишљење вјештака, сходно члану 277. став 6. ЗКП-а, биће прихваћен као доказни материјал само уколико је тај вјештак свједочио на претресу. Дозвољени су изузеци од непосредног извођења доказа у смислу члана 280. став 1. ЗКП-а када искази дати у истрази могу бити кориштени приликом директног или унакрсног испитивања или побијања изнесених навода или у одговору на побијање или на додатно испитивање. Записници о доказном материјалу (записници о увиђају на лицу мјеста, о претресању стана или лица, о одузимању ствари, књига, записника и осталих доказа) износе се на главном претресу да би се утврдио њихов садржај сходно члану 281. став 1. ЗКП-а.

Није спорно ни за овај суд да је Окружни тужилац у Требињу имао у посједу исказ свједока С. Д. дат овлашћеном службеном лицу Центра јавне безбједности Требиње дана 15.12.2005. године, да је С. Д., као свједок одбране дала исказ на главном претресу дана 29.5.2007. године и да је исказ овог свједока тужилац користио приликом унакрсног испитивања свједока и након тога предао суду означивши га као доказ тужилаштва ДТ-39. Такође није спорно да је тужилац на главном претресу од 29.5.2007. године, на коме је вјештак др С. П. директно и унакрсно испитан, предао суду извјештај и закључак овог вјештака од 24.1.2007. године, а на главном претресу од 12.7.2007. године, а након унакрсног испитивања оптуженог у својству свједока, исказ оптуженог дат у току спровођења истраге дана 22.1.2007. године (ДТ-41), доказе којима се оспорава исказ оптуженог као свједока (ДТ-42, ДТ-43 и ДТ-44) и стручно мишљење Криминалистичко – техничког центра Б. Л. од 17.5.2007. године означен као доказ тужилаштва ДТ-47.

Према изложеном произилази да је тужилац на законом дозвољен начин, приликом унакрсног испитивања свједокиње С. Д., користио њен исказ дат у току спровођења истраге, односно на законом дозвољен начин изнио доказни материјал и предао га у судски спис са словном и нумеричком ознаком доказа, што подразумијева да су законито примјењена правила поступка и да слиједом тога није дошло до повреде права на одбрану оптуженог загарантованих међународним актима, па се стога сваки приговор жалбе браниоца оптуженог да је оваквим начином извођења доказа повријеђено право на одбрану указује као неоснован.

Одбрана такође неосновано приговора да је до изручења оптуженог Д. Б. дошло кршењем одредби члана 14. у вези са чланом 16. Европске конвенције о екстрадицији. Ово из разлога што је у потпуности испоштована процедура изручења оптуженог Д. Б., држављанина Босне и Херцеговине и Републике Српске од стране Црне Горе Босни и Херцеговини, прописана Законом о кривичном поступку Босне и Херцеговине, Европском конвенцијом о екстрадицији и Закоником о кривичном поступку Републике Црне Горе. Против оптуженог је у вријеме када је тражено изручење био у току кривични поступак

у Босни и Херцеговини (донесена наредба о спровођењу истраге), уз молбу за изручење страниј држави (Црна Гора) приложени су исправе и подаци из члана 416. Закона о кривичном поступку Босне и Херцеговине, дата је гаранција да ће се оптужени кривично гонити само за кривична дјела за која се тражило извршење и на крају оптужени се кривично гони за та кривична дјела, чиме је у цјелости испоштован поступак изручења оптуженог из друге државе у Босну и Херцеговину сходно напријед цитираним законима и конвенцији.

Оспоравајући законитост доказа жалба оптуженог, између осталих, заступа тврдњу да су поједини докази прибављени повредама људских права и слобода апострофирајући посебно да је испитивање М. Б. (иначе брат оптуженог Д.) и свједока С. Д., као и неуропсихијатријско вјештачење, вршено на начин и у условима који грубо вријеђају људско достојанство. Према ставу жалбе пресуда се, слиједом тога, заснива на доказима прибављеним на незаконит начин, чиме је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП-а, међутим, из списка предмета не произилази овакво стање. Наиме, М. Б. „психички болесна особа“ како се то наводи у жалби браниоца уопште није испитиван у овом кривичном поступку у којем, иначе, нема разлике у испитивању између држављана других земаља и држављана БиХ, као што није било вријеђања, а поготово грубог, људског достојанства приликом испитивања свједока С. Д. и неуропсихијатријског вјештачења на које околности су саслушани овлаштено службено лице које је саслушавало свједока С. Д. и вјештак – неуропсихијатар који је вјештачио урачунљивост оптуженог.

Супротно становишту жалбе анализом побијане пресуде овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог, те чињеница одлучних за правилну примјену материјалног права, ради чега је неприхватљив приговор жалбе заснован на тврдњи да је образложење пресуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а у облику противрјечности изреке пресуде разлозима пресуде, да пресуда уопште не садржи разлоге и да у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање то што жалба оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим, приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Нема основа за жалбену тврдњу да је суд у току главног претреса неправилно поступао код извођења доказа од стране одбране, а то је могло бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде у чему би се састојала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. ЗКП-а. Ово из разлога што жалбом означене облике битне повреде одредаба кривичног поступка нису почињене, па аргументима жалбе није доведена у сумњу правилност закључка побијане пресуде о недостатку доказа да је оптужени починио кривична дјела која му се потврђеном оптужницом стављају на терет, нити валидност датих разлога у образложењу пресуде за такав закључак.

Коначна је одлука предсједника вијећа о одбијању приједлога за извођење нових доказа (налагање свједоку Р. Б. да обави офтамолошки пријелог и реконструкције „са експериментом“ на лицу мјеста без присуства оптуженог) ако се околности које се таквим могу утврдити немају значај за предмет или је понуђени доказ непотребан. Ова одлука предсједника вијећа може се побијати само жалбом на пресуду донесену у првом степену. Међутим, кад суд одбије приједлог за извођење неког доказа није повриједио закон, како се то неосновано образлаже у жалби браниоца, већ то може бити околност која указује на то је ли чињенично стање правилно и потпуно утврђено. Дакле, нема мјеста жалбеној тврдњи да стоји битна повреда одредаба кривичног поступка када се у побијаној пресуди не наводе разлози зашто је одбијен приједлог браниоца за извођење нових доказа. Ово из разлога што је предсједник вијећа на главном претресу од 22.6.2007. године за одбијене доказне приједлоге одбране дао разлоге у образложењу претресног рјешења којим се одбијају приједлог за извођење нових доказа. Осим тога, дискреционо право предсједника вијећа је да, ако закључи да околности које странка или бранилац желе да докажу, немају значај за предмет или је понуђени доказ непотребан, одбије понуђени доказ сходно овлаштењима предвиђеним у члану 270. став 2. ЗКП-а.

На основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом утврђене су све чињенице од одлучног значаја за постојање кривичних дјела и кривичне одговорности оптуженог, па нема мјеста ни жалбеном приговору да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено.

Првостепени суд је пажљивом анализом изведених доказа, а нарочито исказа свједока одбране – оштећеног И. М., З. К., М. М., Р. Б., С. А., С. Г., П. Ш., М. Ј., О. П., др. М. В. и С. Т., налаза и мишљења вјештака Ж. П., Ж. Г., С. Д., др. С. П. и Г. Ц., доводећи их у везу са записником о увиђају, фотодокументацијом пронађених и изузетих предмета, обавјештењима и извјештајима, као и на основу других доказа оптужбе изведених у току доказног поступка, дошао до закључка да је оптужени Д. Б., неовлашћено држао ради продаје супстанце који су проглашени за опојне дроге и да је покушао лишити живота службено лице при схватању учиниоца кривичног дјела.

Наиме, свједоци З. К. и М. М. у својим исказима наводе да оптуженог познају преко двадесет година, да су дана 14.12.2005. године добили обавјест да ће у селу С. бити обављена примопредаја дроге па је стога истог дана сачињен план рада, а исте вечери постављена засједа. Око 19,30 часова, са ранцем на леђима, појавио се оптужени, кога су оба свједока препознала обзиром да су имали ИЦ уређај а вече је била ведро и видљивост добра. Оптужени им нестаје из видокруга, а затим им се враћа у видокруг али без терета и када свједоци, иначе припадници полиције, покушавају да зауставе оптуженог уз повике „Стој полиција“ овај им бјежи. При повратку на лице мјеста свједоци проналазе рукавице и два паковања облика вреће умотаних црним најлоном и селотејп траком и фиксираним војничким опасачима. Накнадним вјештачењем материје нађене у описаним паковањима утврђена је количина од 27,329 килограма суве биљне материје и присуство психоактивне супстанце тетрагидроканабинола

(канабис препарат познат као „марихуане“). Оба ова свједока су сагласна да је оптужени на глави имао црну капу и маскирну јакну, односно пуловер.

Свједоци – оштећени И. М., Р., Р. Б., С. А. и С. Г. су такођер сагласни у својим исказима да су од свједока К. обавјештени о претходном догађају када им је наређено да опсервирају кућу оптуженог. Око 20,30 часова појавио се оптужени, кога су свједоци М., Б. и А. препознали, сагласно описујући да је оптужени на себи имао капу, маскирни прслук и гумене чизме. Кад је видио да је примјећен оптужени бјежи, свједоци, такође полицајци, трче са њим уз повике „Стој полиција“ и у моменту када га оштећени М. сустиже оптужени на њега испалује један хитац, а затим када оба падају и још неколико хитаца од којих је оштећени задобио тешку тјелесну повреду опасну по живот, што је утврђено медицинским вјештачењем.

Одбрана спори да је оптужени извршио кривична дјела која му се стављају на терет, односно за која је оглашен кривим побијаном пресудом нудећи при томе доказе (свједоке и документацију) из које произилази да се оптужени инкримисане вечери и у инкримисано вријеме налазио у Н. развијајући при томе и тезу да лице које је побјегло свједоцима К. и М. у правцу планине С., која је удаљена најмање 10 – 15 км од куће оптуженог, није могло за 30 минута доћи до куће оптуженог и да је осим неспорно утврђене чињенице да су свједоци Б. и Г. имали службене пиштоље и из њих пуцали и претпоставке да је и оптужени имао пиштољ постојао и четврти пиштољ и да је доказано да је из њега пуцано.

Међутим, доказима проведеним у овом поступку недвосмислено је утврђено да је оптужени извршио оба кривична дјела за која је оглашен кривим побијаном пресудом при чему првостепени суд поклања пуну вјеру свједоцима оптужбе који су инкримисане вечери јасно препознали оптуженог и који су децидни да је оптужени носио ранац са опојном дрогом „марихуаном“ и да је оптужени испалио више хитаца у правцу оштећеног М. и друга, ту присутна лица, иако је био свјестан да су то службена лица која су вршила хватање извршиоца кривичног дјела јер је лично познавао и јер су му то они јасно ставили до знања повицима „Стој полиција“. С друге стране суд је исказе свједока одбране, а посебно исказе чланова уже породице оптуженог, исказ оптуженог као свједока, као и доказе које је одбрана приложила, оцијенио као пристрасне и очигледно срачунате да се олакша положај оптуженог, па и овај суд у цјелости прихвата овакву оцјену при чему се указује као ирелеванта могућност постојања и четвртог пиштоља обзиром на неспорно утврђену чињеницу да је оптужени испалио више хитаца на службена лица при акцији хватања учиниоца кривичног дјела што јасно опредјељује квалификацију тешког убиства у покушају из члана 149. став 1. тачка 7. КЗ РС.

На основу оваквих доказа првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице, разјаснивши све битне околности од значаја за правилно пресуђење овог предмета, а посебно за правну оцјену дјела, па супротна тврђења жалби браниоца оптуженог нису основана. Према томе, чињенична и правна основа првостепене пресуде у свему је правилна, а првостепена пресуда даје детаљне разлоге правне оцјене радњи оптуженог, дајући за то ваљане разлоге. Дакле, чињенично стање је и потпуно и правилно утврђено, нема

битних повреда одредаба кривичног поступка, ни повреда кривичног закона, па се другачија становишта жалби не могу прихватити.

Испитујући одлуку о кривичним санкцијама у вези са приговорима жалби Окружног тужиоца и браниоца оптуженог, који пресуду побијају и због одлуке о казни, трошковима кривичног поступка и о имовинско правном захтјеву овај суд налази да је основана жалба Окружног тужиоца у дијелу у коме се наводи да оптуженом, уз казну затвора, треба изрећи и мјеру безбједности одузимања опојне дроге. Ово из разлога што је ставом 5. члана 224. КЗ РС прописано обавезно одузимање опојне дроге, без обзира чије је власништво, па је стога овај суд, дјелимичним уважавањем жалбе Окружног тужиоца, преиначило побијану пресуду и примјеном члана 62. став 1. и члана 224. став 5. КЗ РС изрекао мјеру безбједности одузимања опојне дроге.

Приговору жалбе Окружног тужиоца да је казна затвора преблага нема мјеста, као и приговору жалбе бранилаца оптуженог у погледу одлуке суда о јединственој казни затвора такођер нема мјеста. Релевантне олакшавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни оптуженог и на које се позива у образложењу побијане пресуде (нарушено здравствено стање и тешка породична ситуација оптуженог, као и чињеница да је дјело остало у покушају, што оставља могућност блажег кажњавања) по оцјени овог суда дошле су у пуној мјери до изражаја у изреченој јединственој казни затвора од 7 година, када се има у виду чињеница да је за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 7. КЗ РС прописана казна затвора од најмање 10 година, а за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС од једне до десет година. Изречена казна затвора, и по оцјени овог суда, представља потребну мјеру казне да би се остварила сврха кажњавања како у сегменту васпитног утицаја према оптуженом да убудуће не чини кривична дјела, тако и у превентивном дјеловању према другима да не чине кривична дјела.

Првостепени суд је правилно поступио када је оштећеног И. М. са имовинско – правним захтјевом у цјелости упутио на парницу јер оштећени није одређено означио свој захтјев и поднио доказе у том правцу, а ни подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно ни за дјелимично пресуђење.

У погледу одлуке о трошковима поступка ово вијећа налази да су у поступку пред првостепеним судом правилно утврђене све чињенице које су од значаја за одлуку суда о трошковима поступка, односно плаћању паушала. Додуше, одредбом члана 99. став 4. ЗКП-а предвиђена је могућност да се оптужени, који је оглашен кривим, дјелимично или у цјелини ослободи трошкова кривичног поступка из члана 96. став 2. тачка а) до ж) истог закона ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава. Ове околности нису утврђене у току поступка пред првостепеним судом, нити је на те околности оптужени указао, нити се у жалби указује на одређене доказе који би указали на немогућност плаћања трошкова поступка, без довођења у питање издржавања оптуженог или лица која је дужан да издржава. Надаље, имајући у виду старосну доб оптуженог,

његову радну способност и занимање овај суд налази неоснованим њихове приговоре којим оспоравају могућност плаћања трошкова кривичног поступка.

Ради изнијеног жалба браниоца оптуженог је одбијена као неоснована на основу одредбе члана 319. ЗКП-а, а дјелимичним уважавањем жалбе тужиоца преиначена првостепена пресуда на начин описан у изреци ове пресуде, а на основу одредбе члана 320. став 1. ЗКП-а.

Записничар,
Сандра Ђукић

Предсједник вијећа,
Мр Вељко Икановић

за тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић

